

ՍԵՂՏԵՄԲԵՐ
Գ. ՏԱՐԻ, ԹԻՒ 1, 1982

Հայրենի

Օրգան Արեւմտ. Ամերիկայի Հայ Երիտասարդաց Դաշնակցութեան (Հ.Յ.Դ. Երիտ. Միութիւն)

*Qui si convien lasciare ogni sospetto
Ogni viltà convien che qui sia morta.**

(*) Here must all distrust be left;
All cowardice must here be dead.
(The Divine Comedy of Dante Alighieri)

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

(ՀԱՅ ԵՐԻՏԱՍԱՐԴՈՒԹԵԱՆ
ՄԱՐՏՈՒՆԱԿՈՒԹԵԱՆ ԱՌԻԹՈՎ)

Գանատայի թրքական դեսպանատան գինուորական կցորդին ահաբեկումէն զայրացած, թրքական բռնակալութեան գերագոյն ներկայացուցիչ զօրավար Քենան Էվրէն կը սպառնար ի մասնատորի հայ ահաբեկիչներուն ի սփիոս աշխարհի՝ «խոստանալով» հակադարձել իրաքանչիւր հայկական արարքի, առ ի պատասխան:

Էվրէնի յայտարարութենէն հազիւ շաքառ մը անցած, այս անգամ Պուլկարիոյ Պուրկաս քաղաքի փողոցներէն կը լսուէր տրաքոցը հայ մարտիկին ատրճանակին, լատագոյնս պատասխանելով Էվրէններու սաստումներուն: Եւ ահա, Հայկական Յեղասպանութեան Արդարութեան Մարտիկներու խօսնակը կը վստահեցնէր. - «Դարձեալ պիտի հարուածենք»:

Եւ ինչո՞ւ չէ. այսպէս կոչուած «քաղաքակիրթ» աշխարհի ու մարդկային իրաւանց «ջատագով» երկիրներէն ո՞ր մէկուն հայաւնպատ քայլերն են որոնք պիտի կատարեն հայկական ահաբեկչութեան ընթացքը: Միջազգային անդրադարձերու մթագոյն ու դաժանագոյն այս օրերուն, երբ ժողովուրդներ ամբողջ կը կոտորուին ու կը տեղափոխուին ուժի շնորհիւ, այս օրերուն երբ աշխարհը քայլ մ'իսկ ստաջ չէ գացած ճանչնալու համար հայ ժողովուրդի քաղաքական-մարդկային իրաւունքները, ահա այս օրերուն, ի՞նչն է որ պիտի գայ խրախուսելու հայ մարտիկը, այսօրուան հայ ֆետային, ու համոզելու անոր վար դնել իր փրկութեան բանալին՝ ատրճանակը: Ո՞ր քաջալերական աքթն (ոչ խօսքը) է արդեօք որ պիտի գայ համոզելու հայկական ազատագրական պայքարի տենդով բռնուած բովանդակ հայ երիտասարդութեան հետո կենալու գինեալ պայքարի ուղղակի եւ դժբախտաբար անշուշտ - ազդու միակ միջոցէն:

Եւ թող վստահ ըլլան Էվրէններն ու անոր խամանիկները, թէ այնքան ատեն որ թրքական ֆաշիզմը չի ձեռնարկեր շօշափելի քայլերու, ճանչնալու համար հայ ժողովուրդի արդարացի իրաւունքները՝ պիտի պայքարի հայ երիտասարդութիւնը, պիտի պայքարինք մենք, շարունակ ընդարձակելով պայքարի մեր ծիրը:

մինչեւ վախճանական յաղթանակ:

Թող վստահ ըլլան նաեւ թրքական բռնակալութիւնը սնուցանող այլ պետութիւնները՝ թէ ո՛չ, Լիբանանի Պաղեստինեան բանակապայքերուն հետ ալ չի չորցան հայկական ահաբեկչութեան արմատները, այլ ստաւել ծլած ու ծաղկած հայ ազգի ծոցէն, տեսնելով ու համոզուելով զէնքի ուժին ու անոր գործած ազդեցութեան:

Նիկոլ Դումանի խօսքերով՝ «Իսկ կեանքի մէջ արդարութիւնը խանչայի ծայրն է. ով որ յաղթէ, նա է արդարը»:

Եւ ուրեմն, հայ ազատագրական պայքարի սեմին, յեղափոխականացած ու քաղաքականացած հայ երիտասարդութիւնը, թիկունք տուած իր քաղաքական կազմակերպութեան՝ Հ.Յ.Դ. Երիտասարդական Միութեան, պիտի շարունակէ պայքարիլ անյի տենդոտ ու վրճուական քան երբեք. պիտի մարտունակութեամբ հարստանայ անյի քան երբեք, կանգ առնելու միայն ա՛յն ատեն, երբ հայ ժողովուրդը երթայ հաստատուելու իր ազատագրուած հողերուն վրայ, ամբողջական Հայաստանի մը մէջ, որպէս ինքնավար եւ անկախ ամբողջութիւն:

Առ այդ, յառա՛ջ դէպի ծաւալուն մարտունակութիւն:

ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ

Տարուան մը ակամայ դադարէ ետք, Հայ Երիտասարդաց Դաշնակցութեան օրգան «Հայդուկ»-ը կու գայ վերստանձնելու իրեն վերապահուած դերը հայկական ազատագրական պայքարին մէջ, դաւանելով իր բոլոր միջոցները ի սպաս դնելու հայ երիտասարդութեան յեղափոխականացման եւ քաղաքականացման վսեմ նպատակին համար:

Ապահովելու համար «Հայդուկ»-ի վերելքը կը հրաւիրենք տպագրութեան համար ուղարկուած որեւէ ուսումնասիրութիւն կամ յօդուած, ինչպէս նաեւ նիթական որեւէ օժանդակութիւն:

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

EDITORIAL

Furious with the assassination of the Turkish military attache in Canada, General Kenan Evren, Turkey's highest military leader, particularly threatened all Armenian terrorists around the world, "promising" to counter each Armenian attack.

No later than a week after Evren's announcements, the shots of the Armenian commando's pistol were heard again, this time in the streets of Burgas, Bulgaria, sufficiently answering the rages of all the worlds Gen. Evrens. Then, in the accompanying phone call, the spokesperson for the Justice Commandos of the Armenian Genocide reassured: "We will strike again."

And why not? Out of all the "human rights defending" countries of the so-called "civilized" world, whose pro-Armenian steps will it be that put a stop to the wave of Armenian terrorism? In these fierce, dark days of international turmoil during which peoples are being slaughtered and forcibly relocated; in these days during which the world has not moved even one step forward in recognizing the political and human rights of the Armenian people; in these such days, what is it that will come to encourage the Armenian commando, today's Armenian Fedayee, and persuade him to lay down his gun? Indeed, which political action (not statement) is it that will come to persuade the entire fever-inflamed youth of the Armenian liberation struggle to stay away from their only direct and (unfortunately) influential means?

Let the Evrens and all their puppets be sure that so long as the Turkish fascist regime does not facilitate significant steps towards recognizing the Armenian Case, the Armenian youth will struggle. We will struggle continuously and will broaden the circle of our struggle until ultimate victory.

And let the representatives of all other governments be aware that no, they have not dried up the roots of Armenian terrorism along with the Palestinian camps in Lebanon. But yet, with added, flourished vitality, witnessing the power and the influence of that power sprouting from the gun, in the words of Nigol Touman, "it is true that justice in life is the edge of a dagger; whoever wins, he is the just one."

And so, on this new threshold of the Armenian liberation struggle, the revolutionized and politicized Armenian youth, giving its support to its political organization, the Youth Organization of the A.R.F., will continue to struggle more intensely than ever before, only to stop at such a time when the Armenian people is in possession of its lands and its political rights.

Therefore, onward towards voluminous militancy!

STATEMENT

After an inevitable pause of a year's time, the "Haytoug", organ of the Armenian Youth Federation, returns to its reserved role in the Armenian liberation struggle, asserting all its means towards the aim of revolutionizing and politicizing the Armenian youth.

In so doing, to insure the enrichment of the "Haytoug" paper, we invite for publication any written works, articles or financial contributions.

EDITOR

THERE IS NO SAFE CORNER...

SOFIA (Bulgaria).- September 9, 1982. "We shot dead the Turkish diplomat. Combat units of the Justice Commandos of the Armenian Genocide". This was written on a piece of cloth and left at the scene of the attack. The victim was Bora Sulekan, a Turkish administrative attache in Burgas, Bulgaria, who thought he would be safe from the Justice Commandos in that remote corner of Eastern Europe.

This was the first such attack committed by Armenians in an Eastern Bloc country. This act was perhaps more significant than any other not because of the size of the operation or its range, but because of its symbolism and implications.

ՅԱՌԱՋ ԴԷՊԻ ԾԱԽԱԼՈՂ
ՅԵՂԱՓՈՒԽԱԿԱՆ ՊԱՅՔԱՐ
ԲՈՆԱԿԱԼ ԹՈՒՐԶԻՈՅ
ԴԷՄ:

COMPETITION

In order to have some understanding of the nature of competition, one must first understand the nature of man. Man is provided with many things by his surroundings; things that are both found in nature, and those which are manufactured from nature. Although it may seem that all these things in man's environment are plentiful, these really are never enough to go around. Consequently, man lives in a world of *scarcity*, where he always feels the need of more of one thing or another. And this constant condition of scarcity inevitably provokes competition among men; one man wants more of what another man has.

Competition is everpresent in society. It is expressed in different ways, one of which is violence. Whether one condemns violence or condones it, it remains a significant method by which conflicts of interest are resolved; that is, how one man gets what he wants from another. Although it would seem that every man would try to avoid violence, when it is used successfully on a large scale, it is respected highly and is so effective that it is guarded as a necessary monopoly of national governments. For those who use it, violence is an accepted method of eliminating competitors. The reservation of force by the national government, in fact, defines (for all practical purposes) what that government is. If we look at our (american) legal system, we see that its decisions are usually accepted by society, but for those citizens who do not accept its decisions, it relies ultimately on force. Anyone who is not seen as part of the government and who resorts to violence is literally revolting against that government.

We shall turn to one alternative to violence as an expression of competition. This is mutual exchange. Man is in constant need of help from his fellowman. But he will not get this help very often if he relies solely on their good-will and humanity to give him what he wants. He will get what he wants quicker and more often if he shows his fellow man that it is to their advantage to do for him what he needs. They must say to each other, "Give me what I want, and you will have what you want."

This is the manner in which man acquire the most part of his belongings. Man must address himself not to his fellow-man's humanity, but to his self-love.

There are other competitive factors generally accepted and widely applied every day. If there are certain goods to be distributed, it is usually up to the distributor to decide what form of competition is to be used in distributing his goods. For example, suppose you were assigned to distribute 200 tickets (all at the same price) to the next Harout Pamboukjian concert. Who should get these tickets? If you wanted to, you could interview 300 pretty Armenian girls, and give the tickets to the 200 pret-

tiest. Or, you could give them to the first 200 people to come to the box office. Well, not everyone is blessed with beauty, and not everyone is blessed with living in close vicinity to the box office. These methods are to one extent or another discriminatory. But one thing must be understood: all competition is discriminatory. Some forms of competition may just be more absurd than others.

When we consider competition in economics, it is much like speaking of the "survival of the fittest" theory in science. Let's say the box office for the Harout Pamboukjian tickets was now used to give out food, and again a first-come, first-served form of competition was used. This would mean that those people who could withstand the rigors of waiting in line would get the food, and the others would die off, leaving only the first type of people in society. Or, if the food were given to the tallest people, over time the average height of the population would increase. Or, if those with beauty were given the food, then the beauty of the population would increase.

In conclusion, all economic problems and situations of every society have as their basis and starting point two conditions which are inseparable: scarcity oath

JASMINE

MORE FOR THE CAUSE

A.Y.F. members and proud parents gathered at Glendale's Armenian Center, Friday evening, September 10 to witness the initiative of the newly formed Simon Zavarian Junior A.Y.F. Chapter of the Glendale area. The evening included the vath taking ceremony, words from representatives, the C.C.C.E., Roupen Senior Chapter Executive, Aharonian Gomideh and the Junior advisor, which was followed by refreshments.

The Haytoug staff would like to congratulate both the Roupen Senior Chapter in its successful effort of the formation of the Simon Zavarian Junior Chapter, and the new A.Y.F. Junior Chapter members for their vow of active participation in the Armenian struggle for freedom.

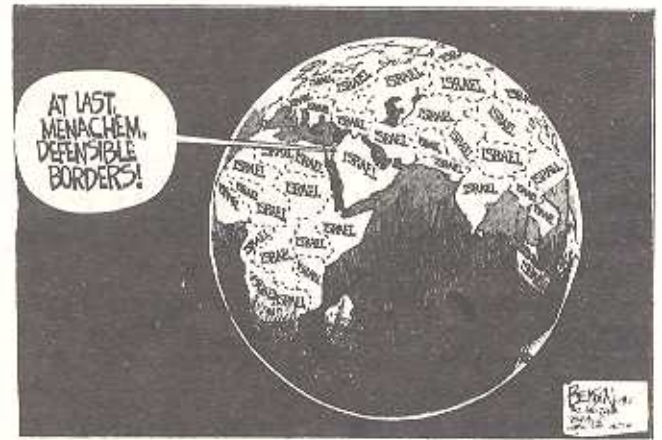
BESHIR GEMAYEL:

The military commander of the Christian militia forces (Phalangists, Kataeb) during the Lebanese war (1975-82), who was elected as President of the Lebanese Republic, when Lebanon was under Israeli occupation. Later, Gemayel was killed in the explosion of 440 lbs of TNT in his party headquarters. On Sept. 21, his Brother, Amin Gemayel was elected to the presidency.

Այս երկու գծագրություններով կ'ամփոփենք մեր կարծիքները Իսրայելի Լիբանան ներխուժելուն առիթով:

These two cartoons sum up our opinion on the Israeli invasion of Lebanon.

An example of the brutal atrocities perpetrated against innocent Palestinians by Christian militias in Lebanon.

ՀԱՄԲԻԿԻՆ ՀԵՏ

Կէսօրուան ժամը մէկն էր եւ արդէն իսկ շարքը երկար էր:

Միջուրտը մեզի համար նորութիւն մը ըլլալով, իբր երկու օտարականներ միացանք շարքի վերջաւորութեան: Շուտով անդրադարձանք թէ այդպէս գանձող միակ հայերը չէինք, ուստի քիչ մը յառաջանալով հանդիպեցանք մի քանի Հ.Ե.Դ.՝ ահան ընկերներու ու անոնց միացանք:

Տեսակցութեան պարտականութիւն մը ըլլալու դադարաբար վաղուց արդէն մեր մտքէն ելած էր: Անհամբեր կը սպասէինք «Համբիկ Սասունեան» անուան որպէսզի ներս ածապարէինք ու կատակէինք Համբիկին հետ ինչպէս անցեալի օրերուն:

— «Համբիկ Սասունեան»: Մտանք ներս:

Ինչպէս միշտ, մեր ընկերը լաւ արամազորութեան մէջ կ'երեւէր. մասնաւորաբար կարծէք անդրազառնալով թէ իր ընկերները զինք չէին մոռցած:

Մեր խմբակին տեսակցութիւնը տեւեց մօտ կէս ժամ, որուն տասը վայրկեանք ես կրցայ ունենալ: Երբ հեռաձայնները վերցուցինք խօսելու համար, Համբիկին առաջին խօսքը եղաւ. — «Բարեւ, ընկեր»:

Առաջին հինգ վայրկեանք ընդհանրապէս այսօր տեղէն-այնտեղէն խօսեցանք. սակայն առաւելաբար հետաքրքրուած ըլլալով իր ապրելակերպով՝ հարցուցի.

— Համբիկ, այսօր ի՞նչ կերար:

— Շատ աժգոհ եմ ճաշերէն, շատ հինցած ուտելիքներ կու տան, 40-ի պատերազմէն մնացած, քարի պէս, եւ եղածովը ես կը զրկեմ:

Մանօթ. — Համբիկ Սասունեան ծնած է Պէյրութ, Յունուար 1, 1963-ին:

Նախնական ուսումը ստացած է թաղի «Շամլեան-Թաթիկեան» վարժարանը եւ ուր յաճախած է մինչեւ 1977, երբ ընտանիքը փոխադրուած է Միացեալ Նահանգներ: Այստեղ սկսած է յաճախել Փաստինայի Ուիլսոն Հայ Սքուլը, եւ սպա ճան Միուր վարժարանը մինչեւ տասներորդ դասարան: Սկսած է աշխատել քարիւղի կայարանի մը մէջ, նիւթապէս օժանդակելու համար ընտանիքին: Ապա, մինչեւ Յունուար 1982, այսինքն ձեռքակալութեան օրը, Համբիկ կ'աշխատէր որպէս սպահնափութեան պահակ թորքնափ մէջ:

Համբիկը անգամ է Հայ երիտասարդաց Դաշնակցութեան Փաստինայի Նիկոլ Դուման Ուխտին:

— Է՛, գոնէ պտուղ կու տա՞ն:

— Այո՛, բայց ոչ միշտ:

— Իսկ խմելի՞ք...

— Ձէ, այդ մէկը գրեթէ չկայ:

— Քանի՞ ժամ է արթուն ես...:

— Ընկերուհի, առտու ժամը 6-ին կ'աթնցընեն, որպէսզի նախաճաշ տան. որքան որ կրցայ ուտել, կ'ուտեմ, յետոյ ես կը քնանամ մինչեւ ժամը տասը, յետոյ կ'ելլեմ, արդէն միւսներուն բարձր ձայներէն չեմ կրնար շատ կարգալ:

— Ի՞նչ կը կարգաս:

— Հոս քովս ահագին թերթ կու գայ. «Ասպաշ բէզ», «Նոր Կեանք», «Լոս Անճելըս Թայմզ», «Հերլաւ Էկզամփնըր» եւ այլն. բայց դիտե՛ս ինչ...

— Ի՞նչ, Համբիկ.

— Անցեալ օր ամբողջ աշխարհի քարտէսը ուսումնասիրեցի. ամէն ինչ մանրամասնութեամբ կը ցուցնէ. ինձի համար լաւ ուսում է առիկա. կը սիրեմ քարտէզին նայիլ՝ կարգալէն աւելի:

— Սենեակդ ինչպէ՞ս է Համբիկ:

— Մէկ անկողին կայ, ետեւը պզտիկ սեղան մը, դիմացը արտաքնոց, եւ այնքան տեղ մը որ կրնամ քայլել, բայց երկարութիւնը հասակիս չափ է:

— Համբիկ, կ'ուզենք նկարդ առնել, բայց կարծեմ արգիւտած է. նայիր եթէ ետեւէն օստիկան կու գայ:

— Ձէ, չէ, չի դար, կրնաս առնել:

Արագ մը նկարեցինք:

Մի քանի վայրկեանի համար, Համբիկին զգացուցինք այդ չորս պատերէն դուրս. եւ արդէն իսկ մեր ձայները անլսելի դարձան հեռաձայնէն...

ՅԱՍՄԻԿ ՏԵՅԻՐՄԱՆԸՆԵԱՆ

Ճիշդ ինչ ամիս կ'ընէ այն օրէն երբ մեր կազմակերպութեան հաւատաւոր ընկերներէն Համբիկ Սասունեան ձեռքակալուեցաւ՝ ամբաստանուելով թուրք Հիւպատոսի ահաբեկչութեան յանցանքով: Արդարեւ, Յունուար 28, 1982-էն ի վեր, Ընկ. Համբիկ անարդարօրէն արգելափակուած կը մնայ արարքի մը համար որուն պատասխանատուն ոչ ուրիշն է եթէ ոչ բռնակալ թուրքիան եւ իր մեղսակիցները, որոնք դեռ եւս կը մերժեն ճանչնալ Հայ ժողովուրդի քաղաքական եւ ընկերային իրաւունքները: Ինչպէս Յունուար 28-ի օրը, այսօր եւս մենք կը մնանք Ընկ. Համբիկի համար արդար գաղտնաբերութիւն պահանջողներու առաջին շարքին՝ համոզուած ըլլալով անոր անմեղութեան ու անոր զէմ գործուած անարդարութեան:

«ՀԱՅԴՈՒԿ»

ՕԺԱՆԴԱԿԵՆՔ
ՍԱՍՈՒՆԵԱՆԻ ՊԱՇՏՊԱՆ
ՅԱՆՁՆԱԽՈՒՄԲԻՆ՝

ԱՊԱՀՈՎԵԼՈՒ ՀԱՄԲԻԿԻՆ
ՀԱՄԱՐ ԱՐԴԱՐ
ԴԱՏԱՎԱՐՈՒԹԻՒՆ ՄԸ:

It is exactly nine months from the day on which one of the members of our organization, Hampig Sassounian, was arrested and charged with the assassination of the Turkish Consul General.

And so, since January 28, 1982, unger Hampig remains unjustly imprisoned for an act, the responsibility of which lies on the shoulders of the Turkish fascism and its accomplices who try to suppress in any way the Armenian cries for freedom and independence.

As was our position on January 28, today we remain in demand of a fair trial for Hampig, on whose innocence we're convinced.

HAYTOUG

10 MINUTES WITH HAMPIG

It was 1:00 in the afternoon and already the line was long.

The environment was new to us, thus our first task was to wait in the line until the end. We felt like two foreigners separated from the rest.

Realizing that we were not the only Armenians waiting to visit unger Hampig, we advanced toward the front of the line to be with the other A.Y.F. members.

We had already reached the middle of the line.

The idea of the whole scene in general, which, to us, was a task in itself to overcome, suddenly became a forgotten issue.

Impatiently, we awaited to hear the name of our unger, Hampig Sassounian so that we would be able to be near him and tease with him as we had so often done in the past.

At last, that important time reached to visit our unger.

As always, Hampig seemed to be in high spirits. He knew that his friends had not forgotten him.

The entire conversation lasted close to a half hour of which I was able to have 10 minutes of. When we raised the phones, our unger's first words were "Parev unger". The first 5 minutes of our conversation had no real topic; we just joked. We had to come to reality and make use of our remaining

5 minutes so that we would be able to fulfill our real obligation.

I began to ask: "How do you like the food?"

Hampig.- "I 'm very dissatisfied with the meals they serve. They give stale food that seems to be left over from World War II. As it is, I send it back.

Hasmig.- "Well, at least do they give you fruit?"

Hampig.- "Yes, but not always."

Hasmig.- "How about juice?"

Hampig.- "No, there is practically none of that."

Hasmig.- "At what time do you wake up?"

Hampig.- "Ungeroohi, at 6:00 in the morning they wake me up to give me breakfast, then I go back to sleep until 10:00. After waking up, I try to read but it is hard because of the loud noises."

Hasmig.- "Oh, what do you read?"

Hampig.- "I get a lot of newspapers; Nor Gyank, Asbarez, Herald and the L.A. Times."

"Do you know what, ungeroohi?"

Hasmig.- "What Hampig?"

Hampig.- "The other day you won't believe what I bought; a map of the entire world, and it is in such detail. It is a good past time for me. I like it better than reading."

Hasmig.- "Hampig, how is your room?"

Hampig.- "There is one bed, and behind it, a small table. Across from that, a toilet and enough room for me to walk around. But the length in general is about my height."

Hasmig.- "Hampig, do you know what? We want to take a picture."

Hampig.- "Of what?"

Hasmig.- "Of you! Is it okay?"

Hampig.- "Yes, but be quick, before a policeman comes. (Hampig takes out a kleenex and wipes the fingerprints off the glass that separates us). .. Okay, how should I pose?"

Hasmig.- "I don't know, but smile."

For a few minutes, we were able to make ham-pig feel as though he were outside of those four surroundings walls, away from the nightmare.

HASMIG DEIRMENJIAN

Hampig Sassounian was born in Beirut, Lebanon, on January 1st, 1963. He received his primary education in the Shamlian-Tatigian Armenian school. In February of 1977, he emigrated from Lebanon to the United States with his parents and three brothers. Here, he started as an 8th grader in Wilson High School of Pasadena. He dropped out of school after completing the 10th grade, and went on working in a gas station to help the family financially. Later, that is until the time of his arrest in January 1982, he worked as a security guard in Torrance.

Hampig is a member of the Nigol Touman chapter of the Armenian Youth Federation.

ԱՐԱՐ ԱՇԽԱՐՀԻ ՏԱԳՆԱԳԸ

«Հերմոնի ձիւները աւելի տաքուկ էին քան այսօրուան Արար Աշխարհի ղեկավարութեան վերաբերմունքը», կը յայտարարէր Եասէր Արաֆատ, Պէյրութի մէջ խումբ մը ուսանողներու հետ հանդիպումի ընթացքին: Այստեղէն կարելի է նկատել արդէն այն փոխադարձ անտարբերութիւնը որ մտով կը յատկանշուի միջ-արարական, կամ աւելի ճիշդը Պաղեստինցի եւ այլ Արար ղեկավարներու փոխարարութիւնները: Զարմանալի է, միթէ բոլորն ալ «Ստաի զաւակները» չե՞ն ու որպէս այգպիսին, մէկ ընտանիքի չե՞ն պատկանիր. ու միթէ տրամաբանական պիտի չըլլա՞ր եզրակացնել թէ ընտանիքի անգամները կը միանան յազմահարելու համար թշնամին: Բայց զարմանալիորէն ոչ միայն այդ չէ պարագան, այլ շատ աւելի վատ:

Այս զարմանալի երեւոյթին բանալի տրամաբանութիւնը պէտք է փնտռել արարական աշխարհի վրայ ընդհանուր ակնարկի մը ու արարական քաղաքական կեանքի զարգացման ուսումնասիրութեան մէջ, զորս պիտի կատարենք հետեւեալ տողերով:

Կարելի է անմիջապէս հաստատել թէ ներկայ իրավիճակը անմիջական եւ տրամաբանական արդիւնքն է զանազան զրդպատճառներու եւ ազդեցութիւններու, որոնք կը բաժնենք երկու գլխաւոր մասերու:

Ա. - ՆԵՐՔԻՆ ԴՐԴԱՊԱՏՃԱՌՆԵՐ

Ա. Տնտեսական. - Ինչպէս իւրաքանչիւր ներքին տնտեսութեան մէջ զոյուցիւն ունի զասակարգային անհաւասարութիւն՝ ուստի տագնապ, նոյնպէս Արարական Աշխարհի երկիրներուն միջև զոյուցիւն ունի հարուստ ու աղքատ պետութեանց միջև անհաւասարութիւն եւ ուստի տագնապ: Եւ այսպէս օրինակ Մէլուտական Արարիոյ հարստութիւնը ընդդէմ Միջին աղքատութեան որ ստեղծած է որոշ յարուածութիւն:

Բ. - Կրօնական հարցեր. - Արարական պետութիւնները իրենց բնակչութեան մէջ ունին կրօնամոլներ որոնք իրենց ազդեցութիւնը ունին ղեկավարութեան մէջ: Այս տարրերու ծայրայեղական զաղափարները եւ ազդեցութիւնները կը ստեղծեն աւաւել յարուածութիւն՝ ժողովուրդ-կառավարութիւն թէ կառավարութիւն-կառավարութիւն մակարդակի վրայ:

Գ. Զգացական մտեցում. - Ենթակայական մտեցումի զարգացումը Արար ղեկավարութեան մօտ ընդհանրապէս, բայց յատկապէս արար ժողովուրդին մօտ կը ստեղծէ անհամութիւններ որոնք կը տանին գիրենք միջև իսկ «եղբայրասպան» կոչումներու:

Դ. - Գաղափարական տարրերութիւններ. - Միջին Արեւելքը միշտ ալ եղած է շուկայ ազգային

կամ միջազգային գաղափարաբանութեանց: Հոն շուտով հող կը դռնեն այս գաղափարաբանութիւնները որոնք կը ծնին ներկայացուցիչ առաքեալներ՝ պատրաստ զոհողութեան յանուն հաւաքի:

Եւ ուրեմն այսպէս, Պաղեստինցի ժողովուրդը չէ կրցած խուսափիլ այս հոսանքներէն ու ծնունդ տուած է զանազան քաղաքական խմբակցութիւններու որոնք ունին իրենց յատուկ զաղափարաբանութիւնն ու մարտավարութիւնը: Եւ այսպէս, օրինակ, «Պաղեստինեան Ազատագրական Բանակ», օժանդակուող Սուրիոյ կողմէ, «Արարական Ազատագրական Կազմակերպութիւն», օժանդակուող Իրաքի կողմէ, «Պաղեստինի Ազատագրութեան Ժողովրդային Ճակատ», օժանդակուող Լիպիայի կողմէ, «Պաղեստինեան Ազատագրական Կազմակերպութիւն», օժանդակուող զանազան արար երկիրներու կողմէ, եւ այլն, եւ այլն:

Բ. - ԱՐՏԱՔԻՆ ԱԶԳԵՑՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Արտաքին ազդեցութիւնները միշտ մեծ դեր խաղցած են ու կը շարունակեն խաղալ արարական աշխարհէն ներս, մասնաւորաբար գեր-պետութեանց շահերը ապահովող ազդեցութիւնները որոնք բաժան բաժան կը զարմնեն արար ազգը՝ միասնականութիւնը զարմնելով անկարելի, միասնականութիւն, որ ստեղծուելու պարագային կրնայ հիմնովին խախտել ներկայ ուժերու գասաւորումը, վնասելով գեր-պետութեանց ազդեցութեան:

Վերոյիշեալը կրնայ համարուիլ հակիրճ ակնարկ մը այն մի անի երեւոյթներուն որոնք ըստսած են արարական միասնականութիւնը, առ այդ մեծապէս զանազանելով Պաղեստինեան Դատի լուծումը:

ԱՒՕ ԳԱՄՊԵՐԵԱՆ

ԲԱՅՈՒՄ

Ս. ԶԱՒԱՐԵԱՆ ՈՒՍՏԻ

Ուրախութեամբ կու գանք յայտարարելու թէ յետ երկարատեւ աշխատանքներու, Կլէնտոյի շըրջանին մէջ հիմնուած է Սիմոն Զաւարեան պատանեկան Ուխտը: Ուխտի անգամներու երդման արարութիւնը տեղի ունեցած է Ռւրրաթ, Սեպտեմբեր 10, 1982-ի երեկոյեան՝ շըջանի հայ կեդրոնին մէջ, ներկայութեամբ պատանիներու, անոնց ծնողներու, երիտասարդական անդամներու եւ կուսակցական ընկերներու: Երդման արարութեանէն ետք խօսք առած են Կեդրոնական Վարչութեան ներկայացուցիչը, Հ.Յ.Դ. Կեդր. Կոմիտէի ներկայացուցիչը, շըջանի Հ.Յ.Դ. Ահարոնեան Կոմիտէի ներկայացուցիչը եւ շըջանի Ռուրէն Երիտասարդական Ուխտի ներկայացուցիչը:

Հայրուկի խմբադրական կազմը կը շնորհաւորէ շըջանի երիտասարդ ընկերներն ու երդուեալ պատանիները ու կը մաղթէ նորանոր յաջողութիւններ մեր հաւաքական պայքարի գծով:

ՄՐՑԱԿՑՈՒԹԻՒՆ

Ըմբռնելու համար մրցակցութեան բնոյթ պէտք է նախ եւ առաջ քննենք մարդուն բնոյթը:

Միջավայրը - բնութիւնն եւ ճարտարարուեստ - մարդու մը պէտքերը կը գոհացնէ. Սակայն առատութեան երեւոյթը խաբկանք է. մարդ կ'ապրի սակաւութեան մէջ, եւ հետեւաբար միշտ կը ցանկայ ունենալ աւելին: Այս յարտաեւ սակաւութեան վիճակը անխուսափելիօրէն կը ստեղծէ մրցակցութեան միջոցառումը, ուր իւրաքանչիւր անձ կը փափաքի դիմացինին ունեցածէն աւելին ունենալ:

Ընկերութեան մէջ կը հանդիպինք մրցակցութեան որը գանազան ձեւերով կ'արտայայտուի: Այս ձեւերէն մէկն է բռնամիջոցը: Արգարացուցիչ կամ ոչ, բռնի ուժը յատկանշական միջոց մըն է շատ մը անհամաձայնութիւններ հարթելու:

Երեւութեամբ, մարդը կը խուսափի բռնի ուժի դիմելէ. բայց, յայն աստիճանի վրայ (on a large scale) այս վերջինին գործածութիւնը այնքան արդիւնաւոր եւ ազդու դանուած է որ կառավարութիւններ անհրաժեշտ մենաշնորհութիւն կը նկատեն բռնամիջոցի դիմելու կարելիութիւնը:

Շատերու կողմէ այս միջոցը ընդունուած ձեւ է մրցակիցներ չէզոքացնելու:

Ամերիկեան օրինական վարչաձեւին տակ, կը նկատենք որ հանրութիւնը ընդհանրապէս կը հարկադրուի կառավարութեան որոշումներուն: Սակայն, երբ հակառակ պարագան ստեղծուի, բռնի ուժը գործածութեան կը դրուի:

Անց մը որ կառավարութեան մաս չի կազմեր եւ բռնամիջոցի կը դիմէ, կ'ըստի որ այդ անձը կառավարութեան դէմ կ'ըմբռնուանայ:

Բռնամիջոցի փոխընտրութիւններէն մին փոխադարձ փոխանակութիւնն է: Մարդ միշտ պէտք ունի օգնութեան. բայց այդ օգնութիւնը ստանալու համար միայն չի կրնար վստահիլ դիմացինին բարեկամեցողութեան եւ մարդկային զգացումներուն վրայ, այլ պէտք է փաստէ որ այս օգնութիւնը նաեւ նպաստաւոր է դիմացինին:

Այս ձեւով, մարդ կը տիրանայ ուզածին:

Ամէնօրեայ կեանքին մէջ, կան գործի գրուած եւ ընդունուած այլ մրցակցութեան ազդակներ:

Երբ շուկային վրայ կան ապրանքներ, ցրուող անձը կ'որոշէ այն մրցակցութեան կերպը որուն միջոցաւ այդ ապրանքները պիտի ցրուէ:

Օրինակի համար, սեպտեմբեր որ պարտականութիւն տրուած է ձեզի ցրուել նոյն դինով 200 տոմսակ Յարութ Փամպուրճեանի երգահանուէսին համար:

Որո՞ւն պիտի բաժնէք տոմսերը:

Եթէ փափաքիք, կրնաք 300 հատ գեղեցիկ (սիրունիկ) հայ աղջնակներ հարցաքննել, դատել 200 ամէնէն անուշիկները եւ իրենց տալ տոմսերը: Կամ կրնաք որոշել որ տոմսերը պիտի տաք առաջին 200 անձերուն որոնք գրասենեակ կը ներկայանան:

Ամէն աղջիկ գեղեցկութեամբ չէ օժտուած, եւ ամէն մարդ գրասենեակին շրջակայքը չապրիր: Հետեւաբար այս ցրումի միջոցները անարգար են:

Բոլորիս յստակ պէտք է ըլլայ որ մրցակցութեան բոլոր ձեւերը անարգար են, նոյնիսկ եթէ մրցակցութեան կարգ մը ձեւեր աւելի անհեթեթ են միւս ձեւերէն:

Տնտեսական գաշտի (մարզի) մէջ մրցակցութիւնը կը յատկանշուի «յարմարագոյնին գոյատեւման» տեսութեամբ:

Սեպտեմբեր Յարութ Փամպուրճեանի տոմսերու գրասենեակը սկսաւ ուսեստեղծելն ցրուելու, եւ «առաջին հասնողը կը սպասարկուի» մրցակցութեան ձեւը սրդեղրուեցաւ: Այն անձերը որոնք շարքի կենալու ի վիճակի չեն պիտի սովամահ ըլլան մինչ զօրաւորները եւ արագաշարժները պիտի ապրին: Եթէ որոշենք ուսեստեղծելն ցրուել միայն հասակաւոր անձերուն, ժամանակի ընթացքին ժողովուրդին միջին հասակը պիտի բարձրանայ. կամ նոյն օրէնքի դրուի միայն գեղեցիկ անձերուն համար, ժողովուրդին մէջ գեղեցիկ դիմադիւ ունեցողներուն թիւը ժամանակի ընթացքին պիտի աւելնայ:

Արդ, տնտեսական իրափիճակը հիմնուած է հետեւեալ անբաժանելի առաջնահերթ երկու կէտերուն վրայ՝ սակաւութիւնն եւ մրցակցութիւն:

ՃԱՍՄԻՆ

ԽՐԱԽՃԱՆՔ ԲԱՍԱՏԻՆԱՅԻ ՄԷՉ

Սեպտեմբեր 11-ին, շաբաթ օր, ժամը 8-ին, Նիկոլ Դուման Նրէյ Ռեխտի ընկերային յանձնախումբը, Ռեխտի վարչութեան ընկերակցութեամբ, տուաւ իր առաջին ձեռնարկը, Փաստօրնայի նոր Հայ Գեղարուն մէջ: Ընկերահամակրական խորհրդանշանը գտաւ սպասուածէն աւելի յաջողութիւն իր 250 ներկաներով:

Ձեռնարկի ընթացքին, Ռեխտի վարչութեան ատենապետ ընկ. Հիլտա Սալիպա, շրջանի Ռեխտը ներկայացնելով, իր խօսքը ուղղեց խանդավառ ժողովուրդին:

Այն ձեռնարկի ընթացքին, շրջանի Հ.Մ.Ը.Մ-ը ներկայացուց Ռդիմպիականի մասնակցող իր մարզիկները, անոնց յանձնելով իրենց շահած յաղթանակի մետալները:

Երեկոն առաւել ճոխացուցին հայրենաշունչ եւ յեղափոխական երգերով՝ ընկ. Գառնիկ Մարգիսեան եւ Լեւոն Գաթրճեան:

ՅԱՍՄԻԿ

SO WHAT'S THE PROBLEM?

The modern Armenian youth is presently faced with a difficult problem. Conditions which have been placed upon the Armenian community, in addition to those which it has placed upon itself have brought the Armenians to the unique diasporic existence in which they live today. A common characteristic of this existence is the establishment of our many small scale "Armenias" scattered throughout the world in areas of high Armenian population. These miniature, false Armenias have reached a point at which their inhabitants are provided with all the necessities of modern living while remaining in a completely Armenian environment. All their educational, cultural, athletic, and social needs are fulfilled at request. After being displaced from their lands, Armenians needed to build 'homes away from home'. Yet, it was also partly out of their own selfishness for comfort and partly out of a need to justify their personal progress in the diaspora, that they created the communities above referred to as the 'false Armenias'. We can utilize a near-by example in looking at the Armenian community of the San Fernando Valley — fully equipped to sustain a long comfortable existence for Armenians there. The Valley Armenian community, steady approaching 25,000 established and newly arrived Armenians, comes complete with 3 churches, 2 day schools, at least 7 cultural and political organizations, and countless shops, grocery stores, restaurants, gas stations, shoe repairs, etc. The establishment of this and so many other highly developed diaspora communities gave us a strong sense of belonging within our surrounding societies while allowing us the privileges of adhering to our own national identity.

So what's the problem?

The problem involves some of the adverse affects of the above efforts by Armenians to reestablish themselves. In their struggle against assimilation and in following the Armenian tradition of always bouncing back strong from the depths of destruction, our parents built these new Armenias of the diaspora. Yet, as an unfortunate result, their youth became gradually more detached from the original homeland and more attached to the new ones. Meanwhile, we are losing our grip on reality; that reality being that the new Armenia in which we live is not, in fact, the true Armenia, but merely a manufactured facsimile thereof, and this comfortable new sense of belonging is a superficial one. Our existence in the new-found Armenias is only a temporary residence for the Armenian nation, which, without a permanent place on its own land, will disintegrate — regardless of the high development of diaspora communities.

As a further result of our own comfort in the diaspora, we have been stripped of certain vital feelings. Since we no longer feel the physical need for the establishment of an independent Armenia, that ideal remains stagnant and does not flourish. Instead, it is reduced to a vague, worn-out symbol

of Armenian (so called) nationalism. Although we hold fast to ideal within us, there is nothing provoking us to realize it. We feel no significant void in our lives to fill by working towards the liberation of Armenian territory, and our subconscious attitude is that, since it is possible to be such "complete" Armenians outside of our true boundaries, then simply living within Armenian communities will secure the perpetration of the nation. This misconception further detaches us from the ideal of freeing our homeland.

Such is the dilemma of the modern Armenian youth.

We will naturally opt for attempting at a solution of this dilemma. *Not* solving the problem will most definitely mean the slow death of our people. Only by realizing this can we have even the slightest chance of ridding ourselves of this lethal infection which has crept up upon us so unnoticeably. Our project then, is to somehow revive the feeling of attachment to our homeland, and to restore the genuine need for its independence in the hearts and minds of Armenian youth.

But what could provoke such a need? it is obvious that when the human animal is deprived of certain vital provisions he then feels a distinct need for replenishing them. So is this the answer? Should we deprive our youth of access to the Armenian culture? Should we destroy all the institutions so proudly built and nurtured by our parents? This method is blatantly counterproductive and would clearly do more damage than good.

To find a comprehensive and practical solution, one must take a good look at the Armenian community and discover the tools which it carries that may be used to carve a promising future for itself. One may then come to the conclusion that education is the one most viable means through which this objective may be reached. If there is one manner by which this feeling of attachment can be brought to surface, that is through education. Maybe it is time that Armenian educational institutions transcend the boundaries of merely trying to slow the assimilation process. Maybe they should not suffice with teaching only basic knowledge of Armenian language and history, but strive for accomplishing a state in which students undergo a full understanding of, participation in, and contribution to Armenian culture and identity. Would it not be nice if school administrations could consider these goals sincerely, instead of dismissing them because of their irrelevance to university and college admission requirements? Should these administrations remain in their passive roles, restricting themselves to preparing only simple members of the Armenian community? Or should they take on an active role in preparing what is already a very small percentage of the Armenian youth for firm involvement in the struggle for a free and independent fatherland?

If it is the latter alternative that we entertain, we must also seek to accomplish these goals in an organized fashion whereas to create an Armenian educational system in which all schools participate equally and collaborate with one another in producing efficient and uniform programs for promoting Armenian awareness within their curriculums?

Naturally, if such a level of education for the Armenian community were to exist, there must also exist a certain central establishment out of which a uniform and operable set of guidelines and programs were filtered out to the schools. What exists at the moment is a very random system of Armenian education in which each Armenian language and history teacher creates for his or herself a completely unique mode and manner of instructing these courses. Lesson plans are haphazard; the level of subject material for classes which should be a similar stages of learning, are, indeed, worlds apart; textbooks are acquired by whatever may be available at the time — they are anything but consistent in terms of required effort on the part of the students, and they differ drastically from one school to another. Finally, there is no body educators to regulate these crucial aspects of Armenian learning. Hence, our typical American-Armenian who enters an Armenian junior high or high school (a very rare occurrence in itself) with no knowledge of Armenian will graduate that school with at most a third grade knowledge of Armenian and a few fleeting images of Mesrob Mashdotz and Dikran the Great. This sparse knowledge will do very little for the future of that student's Armenian awareness.

Presently, there exists, in name, a branch of the Armenian prelacy whose job it is to oversee the affairs of Armenian schools in the region. A quick glance at the Armenian school system reveals that this body is either not doing that job designated to it, or that which it is doing is just not what is needed.

So what is needed? Should there be established for each region of Armenian diaspora a sort of 'Board of Education' to act as the "organizer" or "planner" of Armenian education? However repetitive it may seem, the cliché comparison to the Jewish diaspora happens to be a quite appropriate example of this concept. The Jewish-American community subsidizes and supports its own Jewish Bureau of Education housed right here on Wilshire Blvd. in the Jewish Federation. It functions as the general coordination of Jewish learning centers, both day schools and other learning programs throughout the area.

Armenians in the Los Angeles area are now substantial in number, in wealth, and in potential that must be utilized for building a strong future for the Armenian nation. We have already built the stepping stones to that future: our schools. Yet, if

we never take the following steps, those stones will remain useless and eventually rot away.

Maybe the suggestions made above are too far fetched or too risky to support. Perhaps they should be regarded as frivolous notions not worthy of serious contemplation. But, consider the following: not long ago there was a hopeful young Armenian whose idea was greeted with comments not unlike the pessimistic ones above — "It's too far-fetched", "...too risky", "...can't work." Headfast in the face of this doubt, in 1964 he opened the first Armenian day school in the United States. The Armenian community has since witnessed the rapid establishment of Armenian schools throughout the country. Does there exist an Armenian now who will deny the significance of that one step?

JASMINE

EVEN THIS WE SAW...

We had seen many ugly things, we had witnessed the development of methods exploiting the Hai Tad or the Armenian emotionalism, among which we

We had seen many ugly things, we had witnessed the development of methods exploiting the Hai Tad or the Armenian emotionalism, among which we saw the distorted singing of Armenian revolutionary songs in night clubs reeking of alcohol (of course, always after midnight, so that the alcohol's effect is complete and the pocket's are emptied more quickly), we saw playing cards with the Tricolor or pictures of cross stones on their backs, we saw automobile license plates with the Tricolor or pictures of Ararat on them, Tricolor whiskey glasses, watches bearing the emblem of the Tashnagzoutiun, and still so many, many other shining and "oily" ideas.

We had not seen the latest thing to be added to this list; but thanks to the ever-present immorality, we saw Tricolor decorative automobile air fresheners, inscribed with "Support Hai Tad".

If we consider the guilty party which created all of this to be businessmen (Armenian, or sometimes, even non-Armenian), we consider the Armenian people, and especially the Armenian Youth, to be just as guilty, for encouraging and serving as an accomplice to the above-mentioned phenomenon, while at the same time, criticizing it.

One thing is for certain: on that day when the Armenian people cease to buy and instead begin to boycott all the above-mentioned items, all of those businessmen, which are "concerned about the Hai Tad" will put an end to their "Armenian emotions".

So, it is time to take practical steps. Welcome to the market.

LOSS OF CREDIBILITY

"We had agreed that consistency, clarity, and steadiness of purpose were essential. In recent months, it has become clear to me that the foreign policy on which we embarked was shifting from that careful course." - June 25, 1982.

Alexander Haig, secretary of state under the Reagan Administration, had threatened to resign three times. But unlike previous times, there was no attempt this time to convince Haig to stay. The next day, the President made the announcement "with great regret" that he was accepting Haig's resignation.

Haig's crusade as the self-proclaimed "vicar" of American foreign policy has ended.

Haig's downfall was the result of a year-and-a-half of tumultuous conflict between the Secretary of State and every other top official in the Administration. The clashes were triggered not only by serious policy differences — over the Salvadoran Case, the Falklands, the Middle East, just to cite a few — but also by Haig's high-tension personality.

Since Reagan's election as President, different stands toward foreign policy matters have been adopted by the State Department and the Defense Department (not to mention the CIA). And, since it is obvious that the President has no clear understanding of the details of foreign policy, Haig became the loudest of everybody claiming control of it.

The immediate cause of Haig's resignation was a series of policy reversals in which one of the most important, the Soviet natural pipeline project, was fiercely supported by U.S. European allies as a provider of new jobs and new energy resources. While Haig, a devout "Atlantist" (a school of diplomacy which act in concert with its European allies), was assuring European leaders that the U.S. understood the economic benefits from this project, National Security Advisor Clark, with the benediction of the President, reaffirmed the ban on equipment supplied by American companies for the gas pipeline — an order which was disregarded by Europe.

The Israeli invasion of Lebanon became another issue on which different stands were noted and which damaged the image, and most important, the credibility of the Reagan Administration.

Haig believes that since the Israeli invasion has smashed the military power of the P.L.O., U.S. diplomacy has a chance not only to recreate an independent and neutral Lebanon, but also to move toward a general Middle East peace based on the settlement of the Palestinian problem by realizing the aspirations of the Palestinians living in the Israeli occupied West bank and Gaza Strip. In his view, an Israel freed of fears about the P.L.O.

would be willing to grant autonomy to the Palestinians. The "moderate" Palestinians — meaning that Haig refuses to recognize the P.L.O. as the representative of the Palestinian people — would be more willing to enter the autonomy talks with Israel. Moreover, public criticism of Israel and Begin would destroy all these prospects.

Other top officials like Weinberger and Clark, seen by Haig as "ideologues", are more inclined to giving American support to a U.N. Security Council resolution condemning Israel.

These dissenting views made it obvious to the outside world that Israel saw in Haig — and not in the U.S. — the "only real friend of Israel"

The topics of the clashes of Haig with top officials ranged from the neutron bomb in Europe (Haig contradicted Weinberger's early endorsement), to arms sale to Taiwan (Haig feared that a "two China" policy would destroy America's partnership with Peking) to the Falklands (Haig insisted in coming out openly on Britain's side completely, while the "other side" urged more sympathy for Argentina).

The blame for this disarray is not to be put on Haig or other top officials. It is the system which permits it. These sorts of clashes have occurred during the Nixon Administration (Henry Kissinger vs. William Rogers), the Carter Administration (Zbigniew Brzezinski vs. Cyrus Vance) and are now occurring in the Reagan Administration.

Replacing Haig with Schultz does not mean a change in policy. The only difference is that Schultz is a team player (unlike Haig), and this will strive to mold a consensus among departments of differing views — the State Department stressing relations with allies, the Pentagon thinking in terms of military muscle and the White House being concerned about the effects of a foreign decision on the President's image at home.

Schultz is a convinced "Atlantist" (like Haig), an advocate of maintaining steady commercial relations between the U.S. and the U.S.S.R. and is against the "use of trade as a tool designed to alter the domestic politics of other countries."

Some say he will be more pro-Arab than Haig since he lobbied for Senate approval of the sale of AWACS surveillance planes to Saudi Arabia and has joined Bechtel, one of the world's largest construction and engineering conglomerates which does 12% of its business with Arab nations.

Decisions on foreign policy matters should be made through the Defense and State Departments by consent and negotiation. In their turn, these institutions — through the Secretary of State and the National Security Advisor — should provide the President with the necessary information to enable him to take the necessary decisions.

Conservative administrations, instead of putting the blame of aborted foreign policy on this or that top official and asking for his resignation as a means of regaining credibility in the eyes of the world, they should work on improving their decision making apparatus from within in order to have coherence and to maturely participate in international politics, which is conducted by certain officials according to their own world outlook and which obviously overruns the President.

SHAGHIG

ԱՅՍ ԱԼ ՏԵՍԱՆՔ...

Տեսած էինք բազմաթիւ տգեղ երևոյթներ, վկայած էինք Հայ Դատը կամ հայկական զգացականութիւնը շահագործող մեթոտներու աճումին, որոնց կարգին տեսած էինք այլով բուրող «նայթ քլայթ»-ներու մէջ (միշտ կէս գիշերէն ետք անշուշտ՝ որպէսզի այլովի ազդեցութիւնը կատարեալ ըլլայ եւ գրպանները աւելի շուտ բացուին), երգուող եւ աղաատուող յեղափոխական երգերը, տեսած էինք եռագոյն կամ խաչքարի պատկերով խաղի թուղթեր, տեսած էինք եռագոյն կամ Արարատներու պատկերով ինքնաշարժի թիւերու տախտակներ, եռագոյն «ուխարի»-ի գասաթներ, Դաշնակցութեան զինանշանը կրող ժամացոյցներ, եւ տակաին ինչ-ինչ այլ փայլուն եւ «խիղոտ» գաղափարներ:

Տեսած չէինք այս շարքին վերջին երևոյթը. բայց փա՛ռք անբարոյականութեան, տեսանք ինքնաշարժի մէջ կահուելիք եւ անուշահոտ սիտոող եռագոյն զարդեր՝ «Հետապնդէ Հայ Դատը» արձանագրութեամբ:

Այս բոլորին յանցաւորը եթէ կը նկատենք զանոնք յղացող վաճառականները (հայ, երբեմն ալ օտար), նոյնքան յանցաւոր կը նկատենք հայ ժողովուրդը եւ մասնատրարքար հայ երիտասարդութիւնը, որ քննադատելով հանդերձ վերոյիշեալ տխրեղծութիւնները, կը քաջալերէ եւ կը մեղսակցի անոնց:

Մէկ բան կարելի է վստահեցնել. այն օրը երբ հայրութիւնը դադրի գնելէ եւ պօյքօթի ենթարկէ վերոյիշեալները, այդ բոլոր «Հայ Դատով մտահոգ» վաճառականները (ներողութիւն փերեզակները) կը դադրեցնեն իրենց «հայկական զգացումները»:

Ուրեմն ժամանակն է գործնական քայլեր առնելու: Հրամեցէ՛ք շուկայ:

We believe that the Armenian Youth Federation should be one of the main forces in the political and cultural activities of its people and establish its position as a part of the Armenian Revolutionary Federation. It is our feeling that in order to achieve our supreme goal of a free, independent, and united Armenia, we as a political movement, should be prepared to initiate any and all steps necessary to achieve this goal.

ԿԱՐԵՒՈՐ

Խորապէս հաստատարիմ մնալով խօսքի ու արտայայտութեան ազատութեան վսեմ գաղափարին, «Հայրուկ» իր էջերուն մէջ տեղ կու տայ խմբագրութեան ողորկուած որևէ յօդուածի - կարելիութեան սահմաններուն մէջ որոշ թերակազմական եւ ողորկութեան սրբագրութեան ներքին - առանց որևէ փոփոխութեան, թէկուզ անոնց բովանդակութիւնը չհամեմատի խմբագրութեան եւ կազմակերպութեան քաղաքական-քննկերային սկզբունքներուն, համոզումներուն ու տեսութեանց:

Այստեղեկաբար, խմբագրութիւնս կը վերապահէ որևէ յօդուածի մերժումի իրաւունքը:

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

AND THE STRUGGLE CONTINUES...

While recently watching the news on television, it was taken by surprise to hear the anchorman report of a series of bombings in France for which a faction of the Armenian Secret Army took responsibility. The reporter told of several innocent Parisians injured by the bombs. Actually, as my initial shock subsided, I found that it was not surprise I felt, but rather, it was a sense of guilt, anger, and frustration.

My grandfather, a proud man who fled from the Turks during the Adana massacre, sadly shakes his head as the commentator says that the bomb exploded near a cafe, injuring innocent tourists near the Notre-Dame cathedral. It was the sixth bombing in five days.

I found it impossible to answer my grandfather's questions, "what is accomplished by this? So a few more people hear of the existence of the Hai Tad. It's only negative. Who would support people who take innocent victims?"

The typical family argument, which has become somewhat habitual, begins once again. But this time, I am not able to justify the act, I am not able to explain the logic behind it, and I begin to sway toward my conservative grandfather's point of view. He is surprised that I, for once, agree with him, on the subject and he begins to pursue the issue.

I cannot, however, take his position for long. Yes, it was an immature act harming not only the innocent people of France, but even our own Cause. But I cannot agree with my grandfather as he vehemently insists, "Nothing can justify revenge,

or change what happened in the past", and claims, "We are only stooping to the level of the barbarous Turks by waging a war on innocent people" I make futile attempts to convince him that the Armenian Cause is not a cause for revenge and that the true dedicated freedom fighters do not wage war on innocent people.

Our struggle is first and foremost against the government of Turkey, not against the French, American, or even Turkish peoples. Our goal is not revenge, it is the noble Cause seeking justice from a world which is seemingly unprepared or unwilling to render it. Revolutionary warfare is one of the only avenues left open to us. Obviously, the perpetrators of these bombings are not worthy of the title "freedom fighters", for they do not seem to show any understanding of exactly who our enemies are or exactly whose freedom they are fighting for.

The reporter tells his listeners the motive behind the series of bombings was the demand for the release of Armenian compatriots being held in French prisons. There is no mention as to why ASALA members are awaiting trials in their prison cells, or even why the Armenian Revolutionary Movement has been reborn to the stronger now than it ever was.

Victimization of innocent people does nothing but harm the legitimacy of our Cause; it undermines its very existence and the dignity of the Armenian nation. Bombings to demand the release of prisoners in no way concern the Armenian Cause; on the contrary, these terrorists have put their selfish and individualistic interests before their self-proclaimed goal evident from their name.

My grandfather questions my supportive attitude toward assassinations of Turkish diplomats and bombings of Turkish establishments. "Aren't those Turkish officials also innocent?", he asks. "They did not commit genocide. How can they be held responsible for governmental actions taken before they were even born?" Why doesn't he accept the fact that as long as the present Turkish government does not admit the guilt of its predecessor, it is just as guilty as the actual perpetrators were?

And yet, despite the success of the purely anti-Turkish government attacks carried out by truly dedicated Armenian freedom fighters, acts such as the bombings serve only to take our people and our Cause one step backward, undoing any constructive result previously made.

All of this, in spite of the fact that the French government has been more supportive of the Armenian National Liberation Struggle than any other country's government.

The discussion goes on, and somehow I get the feelings that my grandfather himself does not believe in what he is saying, but rather, that he is only trying (successfully) to initiate a train of thought in our minds.

And the struggle continues...

NORA K.

ՄՏԱԾՈՒՄՆԵՐ

Նստած ընդարձակ, ճերմակ պատերով սահմանափակուած, ծանր, ձևադորձուած ասխտակէ աթոռներու վրայ, որ կը ճղմեն կարմրագոյն դորդը իրենց ծանրութեան տակ, կը խօսին միջոցներու մասին որ ոտնակոխելով պզտիկին, աղարին, աղքատին իրաւունքները, աւելի դրամ կրնան գետնից իրենց մասնաւոր կարուած հսկայ դրպաններուն մէջ: Իրենց համար դրամին արժէքը շատ աւելի բարձր է քան որեւէ մարդկային զգացում կամ իրաւունք. եթէ հարկ է արմատախիլ կ'ընեն խումբ մը անիրաւուած, անտուն հակներ, նոյնիսկ լուռ մնալով կը դիտեն ամբողջ ազգի մը ջարդը. կը կատարին եւ ոտքի կ'ելլեն միայն այն տանն՝ երբ իրենց անձնական շահերը վտանգուած են:

Նստած եմ բաւական պզտիկ սենեակի մը մէջ, ազոտած նարնջագոյն կտուէ աթոռի մը վրայ, եւ պահ մը ես ալ դիտողի դերը կը ստանձնեմ. կը տեսնեմ վերի շքեղ սենեակը եւ մէջի վայրագ դազանները: Այո, ես իրենց զոհերէն մէկն եմ. հաց ունիմ, կ'ուտեմ, փառք Աստուծոյն ողջ եմ: Սակայն հայրս հիւանդանոց կը գտնուի: Երկու փոքրիկ քոյրերս եւ երեք եղբայրներս կը փորձեն խնամել զէպի մահ վազող խեղճ հօրս:

Գործարանին մէջ ուր կ'աշխատէր տասնըչորս ժամ ամէն օր, այրեցաւ իր գէմքը եւ մարմինը, մեքենաներէն մէկուն տաք բոցերուն մէջ: Հուանարար մօտ ատենէն կը մահանայ որովհետեւ բժիշկ չտեսաւ. դրամ չունինք, հիւանդանոցը եւ բժիշկները կը ծառայեն միայն հսկայ սենեակներու մէջ նստած մարդոց, որովհետեւ անոնք ունին պէտք եղած դումարը՝ բժիշկները ուրախ պահելու համար, կամ, ո՞վ գիտէ, նոյնիսկ անձնական հիւանդանոց գնելու համար:

Այս ի՞նչ երկիր է: Հայրս մարդ է, մարդ արարած, կը շարժարուի. պիտի մեռնի. ո՞ւր է կառավարութիւնը, ո՞ւր է մարդկային արդարութիւն, թող օգնէ մեզի: Թերեւս երկիր չունիմ՝ այդ է պատճառը:

Իմ երկիրս գեղեցիկ է, հողը հարուստ եւ օդը մաքուր. տնտեսական «սիտեմը» տարբեր է, եւ ժողովուրդը պիտի խնամէր հիւանդ հօրս. ոչ. հայրս պէտք պիտի չունենար տասնըչորս ժամեր աշխատելու եւ աւելի ապահով ըլլալով հաւանաբար չայրէր: Ես, զպրօցս կը շարունակէի փոխանակ գետնիները մաքրելու. միշտ դիրք սիրած եմ, եւ ուզած եմ ուսում ստանալ եւ ուսուցիչ դառնալ, գաստիարակելու համար ուսում ստանալ ձգտող անձերու: Թերեւս նոյնիսկ կտոր մը հաց կ'ունենայինք մեր ընթրիքին հետ. հը՛, ինչո՞ւ չէ. կտոր մըն ալ միս:

Ըմբոստ եմ. ըմբոստ ենք. մերն է երկիրը. այդ անմշակ հողը կը պատկանի մեզի, եւ պէտք ունի իր մշակներուն: Կը թքնեմ անարդարութեան երեսին, կը մերժեմ ընդունիլ: Կը կուռիմ, պիտի կուռիմ, կը պայքարիմ այդ հսկայ անիրաւութեան դէմ. թէկուզ ինձմէ շատ մեծ է ան. սակայն միանակ չեմ. ժողովուրդներ անարդարութեան առջեւ կը գտնուին. հսկայ բնակչութիւններ. պիտի զար-

նենք, պիտի զարնենք, մինչեւ ազատենք մեր երկիրը. ապա պիտի զարնենք մինչեւ ձերբազատենք բոլոր անիրաւուած ժողովուրդները՝ անարդարութեան պինդ շղթաներէն: ԱՇՈՏ

DID YOU KNOW THAT?

- There are 12 billionnaires in the U.S., five of whom are from the same family (the Hunts).
- Today's world total of languages and dialects still spoken is about 5,000 of which some 845 come from India. The language spoken by more than any other is Northern Chinese by an estimated 68% of the population. The next most commonly spoken language and the most wide-spread is English.
- The world's most profitable soft drink is Coca-Cola with over 240 million sold per day in more than 135 countries.
- The daily increase in the world's population has been estimated at 215,850 per day or 149 per minute.
- The oldest capital city in the world is Damascus. It has been continuously inhabited since 2500 B.C.
- One person in every 24 in the U.S. is an illegal alien.
- The largest syndicate of organized crime is the Mafia which is said to have infiltrated the executive, judiciary and legislative branches of the U.S. government. It consists of some 3,000 to 5,000 individuals in 24 "families" federated under "The Commission" with an estimated turnover in vice, gambling, protection rackets, cigarettes, bootlegging, hijacking, narcotics, loan-sharking, prostitution and some legitimate business estimated in May 1977 at \$48,000 million per year, of which some \$25,000 million is profit — 9.5 times more than Exxon's 1979 profit.

Gathered by PHILIPPE SAX

ԱՐԵՎԻՄՏԵԱՆ ԱՄԵՐԻԿԱՅԻ
 ՀԱՅ ՅԵՂԱՓՈԽԱԿԱՆ ԳԱՇՆԱԿՑՈՒԹԵԱՆ
 ՀԱՅ ԵՐԻՏԱՍԱՐԳԱՅ ԳԱՇՆԱԿՑՈՒԹԵԱՆ

ՀԱՅԴՈՒԿ

ՊԱՇՏՕՆԱԹԵՐԹ-ԱՄՍԼԹԵՐԹ

HAYTOUG

A MONTHLY PUBLICATION
 OF A.R.F. ARMENIAN YOUTH FEDERATION

1501 Venice Blvd.
 Los Angeles, Ca. 90006
 Tel. 380-AYF6

ATTACKS MADE BY THE JUSTICE COMMANDOS OF THE
ARMENIAN GENOCIDE AGAINST TURKISH DIPLOMATS AND
INSTITUTIONS.

